

14 (254).
GEVORG İFTİYAN'IN HİKÂYESİ
(1909, Musadağ doğumlu)
KESABLI VİKTOR

1915 yılında Türkler Ermenilerden bir kız kaçırmıştı; o kız bulunamıyordu. Meğır onu götürüp Şamlı Arap bir mollaya vermişler. Molla kıza der ki: "Günün birinde Ermeni kıızı olduğunu ağızından kaçıırırsan seni koyun gibi keserim."

Bu kız korkup sesini keserek yıllarca orada yaşar. Beş erkek, iki kız çocuğı olur, molla ise geberir.

Bu çocukların annesi onları yanına çağırarak şöyle der: "Bıçak getirip beni boğazlayın."

Çocuklar da: "Anne sen çıldırdın mı?" derler.

Bunun üzerine anneleri anlatmaya başlar: "Ben taş ya da bitki değilim; Ermeni evladım. Şimdi sizin molla babanız öldüğü için ben size doğruyu, Kesab köyünden, Musadağ taraflarındaki Kesab köyünden bir Ermeni olduğumu söyleyebilirim. Deniz tarafında bulunan yıkıntı halindeki manastırın yanındaydı bizim iki katlı evimiz. Babamın, anamın isimleri şunlardı... Gidin çocuklarım! Arayın ve bulun!

Beş oğlu arabaya binip bunları doğrulamak için Kesab'a gider. Kimseye bir şey söylemezler. Annelerinin söylediğı evi ararlar. Deniz tarafında bir manastır, onun yanında da iki katlı bir ev olduğunu, bir kadının merdivenden indiğini görürler. Yukarı çıkarlar.

"Vallahi bu bizim annemizin bahsettiğı, aradığımız evdir" derler ve "girebilir miyiz?" diye sorarlar:

"Buyrun!"

"Korkma anne, bir şey soracağız: sizin soyadınız ne?"

Kadın "kocam evde değil; köye gitti" diye korkarak cevap verir.

O kadının iki erkek kardeşi varmış; onlar da içerdeymiş. Kadın içeri giderek kardeşlerine şöyle der: "Beş Arap geldi".

"Evde tütün mü saklıyorsun?"

"Hayır!"

"Silah mı saklıyorsun?"

"Hayır!"

"O zaman niye korkuyorsun, yürü gidelim, bakalım o Müslümanlar ne istiyorlar."

İçeri girer, beş genci de selamlayarak oturlar. Gençler teker teker sormaya başlar: "Ev sahibi Abraham kim?"

"Benim."

"Biz babanın, ananın, yakınlarının isimlerini sormaya geldik."

Adam yakınlarının isimlerini teker teker sayar, sonra da der ki: "bir tanesi de kayıptır."

Çocuklar derler ki: "Vallahi budur!; hiç şüphe yok. Kaybolan kız kardeşinin adı neydi?"

"Viktor'du."

"Biliyor musun? sen bizim dayımızsın."

"Kız kardeşin Viktor bizim annemizdir. Bakın annemizin bize verdiği isimler tam da sizin bize söyledikleriniz."

Adam şaşırıp kalır.

Çocuklar derler ki: "Şimdi biz gidiyoruz; seni de kız kardeşin Viktor'un yanına götüreceğiz."

Çocuklar bu adamı da yanlarına alarak Şam'a giderler. "Bakalım annemiz seni tanıyacak mı."

Anneleri gelir. "Hoşgeldiniz, ama kim olduğunuzu çıkaramadım" der.

Çocuklardan biri dayılarına yaklaşır: "Gidin kendi lehçenizde konuşmaya başlayın; ismini söyleyin" der.

"Lalo, bu Abraham, bu Ohannes, sen Viktor değil misin?"

Kadın bunu duyar duymaz onlara sarılır ve bayılır.

Büyük oğlu şöyle konuşur: "Anne, işte hayalini gerçekleştirdik; babamız yapmadı ama biz bunu yaptık. Yarın Kesab'a gideceğiz."

Hepsi arabaya biner; Viktor'u da yanlarına alarak Kesab'a ulaşırlar.

Çocuklar "Anne sen bize evini bulabileceğini söylemiştin" der.

Bu kadın başını alıp kendi bildiği yoldan gider. Manastırın yanındaki iki katlı eve ulaşır.

Başlar evin duvarlarını, taşlarını öpmeye... Abraham ve Ohannes gidip bir koyun kurban eder; yer, içer keyif çatarlar.

Onlar ermiş muradına, biz çikalım kerevetine. Bütün dünya ersin muradına.